

Pismo od Prelata (svibnja 2007.)

Pismo mons. Javiera Echevarría vijernicima Opusa Dei. U ovom pismu, Prelat Opusa Dei potiče na svibanjske pobožnosti i na ljubav i pažnju prema obitelji.

13.05.2007.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Tijekom Vazmenog vremena, misna čitanja nam nude prizore iz Djela apostolskih. Neizmijerna je radost vidjeti kako je odmah od početka, od

Duhova pa nadalje, prvim vjernicima bilo kristalno jasno da su oformili novu Božju obitelj na zemlji, utemeljenu na Kristovoj pashalnoj žrtvi i izlivanju Duha Svetoga. Trebali bismo biti ispunjeni radošću i odgovornošću, jer je Crkva, uvijek mlada, svatko od nas.

Sv. Luka nam svjedoči da naša prva braća u vjeri *bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama.*[1] I nadodaje da su bili *jedno srce i jedna duša.*[2]

Izravna posljedica činjenice da su znali i osjećali se kao Božja obitelj je apostolska smjelost, hrabrost da govore o Isusu ljudima koje su sreli, bez da ih zadržava strah ili ljudski obzir. Evanđelist bilježi: *stanu navješćivati riječ Božju smjelo te naglašavapak velikom silom davahu svjedočanstvo o uskrsnuću Gospodina Isusa i svi uživahu veliku naklonost.*
[3]

Iza ove veličanstvene panorame, koja ističe prirodni entuzijazam prvih Kršćana prema Uskrsnom Gospodinu i njihov apostolski žar, može se naslutiti, kao što sam govorio, uvjerenje da su Božja obitelj na zemlji – obitelj, ujedinjena vezama koje su jače od onih krvnih, koju je naš Gospodin objavio: *Evo, reče, majke moje i braće moje! Doista, tko god vrši volju Oca mogega, koji je na nebesima, taj mi je brat i sestra i majka.*[4]

Ova se Isusova izjava odnosi ponajprije na Blaženu Djevicu, jer se zahvaljujući njezinom potpunom prianjanju uz ono što joj je Arkandeo u Božje ime navijestio, odvila velika Tajna utjelovljenja Riječi. Upravo su od nje prvi Kršćani naučili kako se ponašati kao Božja djeca, braća i sestre Isusa Krista.

Neki Crkveni Oci naglašavaju Marijinu nezamjenjivu ulogu Majke

prve Crkve, nakon Isusovog Uzašašća na nebo i silaska Tješitelja. Na primjer knjiga pripisana sv. Maximu Ispovjedniku kaže da «Kad su se Apostoli raširili po čitavom svijetu, sveta Majka Kristova, Kraljica svega, je prebivala u centru svijeta, u Jeruzalemu, na Sionu, s ljubljenim Apostolom kojeg joj je Isus Krist Gospodin dao za sina.»[5]

Ova su razmišljanja vrlo usklađena s mjesecom svibnjem, koji je u mnogim dijelovima svijeta na poseban način posvećen Blaženoj Djevici. Ispunjavajući misiju koju joj je povjerio njezin Sin na Križu, naša Gospa djeluje kao Majka svih Kršćana, Majka Crkve u svim vremenima. Pozivam vas da razmotrite radost sv. Josemarije koji je na početku svibnja promatrao kako je ***pobožnost prema Djevici Mariji uvijek živa, potičući u Kršćanima nadnaravnu želju da***

se ponašaju kao «pripadnici Božje obitelji» (Ef 2, 19).[6]

Mislim da nije presmiono zaključiti da je Sveti Josemaría bio izumitelj ili, ako vam se više sviđa, svetac koji je izvlačio neizmjerena bogatstva i svjetla iz Svetoga Pisma. Uvijek je običavao reći da Kršćani, pogotovo muškarci i žene Opusa Dei, pretvaraju ulicu u hram, jer preobražavaju svoje zauzetosti u slavljenje i veličanje Trojstva. I u riječima koje sam upravo citirao iz njegove propovijedi mogu vidjeti nešto vrlo karakteristično za njega, nešto što je uvijek bilo zapaženo: svojim riječima, svojim razgovorima, sv. Josemaría bi pretvarao svako od različitih mjesta na kojima se našao u Betaniju. Među bolesnima, radnicima, sveučilišnim studentima, intelektualcima, itd. – mogao bi vam navesti mnogo primjera – stvorio bi obiteljsku atmosferu, u kojoj bi

svatko naučio kako primati Krista kao Marta, Marija i Lazar.

Vrlo je prirodno da bi se svatko od nas, imajući na umu svoje posebne potrebe, trebao potruditi i odrediti kako će se na osobnoj razini povezati s našom Gospom tijekom ovih tjedana, želeći vidjeti sve kao svoju braću i sestre, svo vrijeme. Možda biste trebali biti pažljiviji i s više ljubavi moliti Kronicu i razmatranje otajstava; ili ići na hodočašće, možda s nekim drugim, nekom svetištu ili kapelici posvećenoj Gospi u gradu gdje živimo ili u blizini.

U Opusu Dei tijekom svibnja, imamo običaj «Svibanjskog Hodočašća», kojeg je naš Utemeljitelj započeo 1935. Položimo plodove tog hodočašća već sada u Gospine ruke. Jer kako je sv. Josemaría objasnio ***Marija neprekidno gradi Crkvu i drži je na okupu. Teško je biti pobožan prema našoj Gospi, a ne***

*osjetiti se blizu ostalim članovima
Mističnog Tijela Kristova i još više
ujedinjeni s njegovom vidljivom
glavom, Papom.[7]*

Promatranje Crkve kao Božje obitelji također mi dovodi u misli potrebu za širenjem istine o obitelji, utemeljenoj na vjenčanju **jednog muškarca s jednom ženom za čitav život**, koja je kako je Papa rekao u Valenciji pred manje od godinu dana, **povlašteno okruženje u kojem osoba uči kako darivati i primati ljubav.[8]** Nikada se ne možemo dovoljno truditi promovirati Kršćanski nauk u vezi ove teme, dok je u mnogim državama prirodni temelj obitelji kao institucije narušen nepravедnim zakonima i običajima. Pred par tjedana imao sam veselje susresti se s velikom skupinom oženjenih parova u Rimu, gdje su sudjelovali na Međunarodnom kongresu obitelji. Sljedeći učenje Magisterija Crkve, potaknuo sam ih da nastave jačati

korijene ove institucije svojim riječima i životom, jer je **Obitelj neophodno dobro naroda, neizbježan temelj društva i veliko blago supružnika kroz čitav njihov život.**[9]

Ako se obitelj s pravom naziva domaćom Crkvom to je «Jer obitelj očituje i ostvaruje zajedničarsku i obiteljsku narav Crkve kao Božje obitelji. Svaki član po svojoj ulozi izvršava krsno svećeništvo pridonoseći da obitelj postane zajednica milosti i molitve, škola ljudskih i kršćanskih kreposti, mjesto prvog navještaja vjere djeci.»[10]

Bitna karakteristika ove institucije je, kao zajednice koja je utemeljena i izgrađena na ljubavi – bezinteresno samo-davanje drugima – da se njezini članovi moraju naučiti sebe istrošiti svakodnevno u djelatnoj i odanoj brizi jednog za drugog- Ne bi imalo smisla da jedan od članova

obitelji misli i planira kao da drugi ne postoje. Svaka osoba pojedinačno trebala brinuti za potrebe drugih, moliti se svatko za drugog, pomagati jedan drugome, patiti radi njihovih tuga i veseliti se njihovim radostima. Na taj način, svatko će pomoći ispuniti najslađu zapovijed, koja uključuje kršćansko bratstvo, sijući mir i radost koji će na kraju nužno utjecati na društvo.

Dužnost «činjenja obitelji» u svakom domu je ugodna, te pada na svakoga: oca, majku, braću i sestre, djedove i bake, te sve ljude jer se svi trebamo boriti protiv napasti da se ponašamo poput razmažene djece, što bi moglo biti jasnim znakom navezanosti na vlastiti ego. Očigledno, to je prioritet roditelja, koji trebaju usmjeravati svoj život, iznad bilo kojih drugih ciljeva, ma koliko god oni plemeniti bili, oponašati što savršenije mogu model Svete Obitelji Isusa, Marije i Josipa. Iako se nesuglasice između

muža i žene ne mogu izbjeći,
kršćanski supružnici moraju činiti
sve što mogu da bi ih što brže
prevladaju, govoreći žao mi je i
opraštajući jedan drugomu.

Sv. Josemaría je razumio i
opravdavao te slabosti, jer ***zato što
smo ljudi, možete se slučajno
posvađati: no jako rijetko. I nakon
toga, nadodao je, svatko od vas
treba priznati da je bila njegova
greška, i reći jedan drugome žao
mi je, i dajte si veliki zagrljaj.... i
idite dalje! No trebalo bi biti
vidljivo da se ne svađate nakon
toga za dugo vremena. I nikada se
ne svađajte pred djecom, bilo mala
ili velika. Iako mogu biti jako
mala, djeca sve primijete.***[11]

Ova predivna panorama, sinovi i
kćeri moje koji živite svoj božji poziv
unutar braka, se također pokazuje u
žrtvama koje su uglavnom male, iako
vam se ponekad mogu činiti

velikima. Odgovornost uspješnog ostvarivanja vlastitog doma je sto posto odgovornost majke i oca, u svakom pogledu. Možda je netko od vas obvezatan provoditi većinu svoga vremena izvan doma; no kad dođete doma nakon svakodnevnog posla, ma koliko naporan bio, ne možete ignorirati potrebu da učinite obiteljski život drugima ugodnim; i ne možete samo egoistično misliti na svoj odmor. Morate dati svojoj ženi ili mužu ljubav i pažnju na koju imaju pravo, i morate dati svojoj djeci – pogotovo tijekom važnih faza njihovog fizičkog i emotivnog razvoja – vrijeme i nježnost koju trebaju.

Tako, moje kćeri i sinovi u braku, preispitajte vlastito ponašanje kod kuće. Razmislite o tome kako poboljšati svoj doprinos poslovima u kući – koji su poslovi za muškarce također; o tome koliko vremena provedete u razgovoru sa svakim od svoje djece, usmjerujući i onako kako

ste se oboje dogovorili, o tome koliko ste spremni srezati aktivnost izvan kuće kad god je potrebno, kako bi se više posvetili svojoj obitelji, koja je uvijek **najbolji biznis**, kao što je izjavio sv. Josemaría. Pogotovo dok su djeca malena, pomozite svojoj ženi ili mužu da ispune svoje kršćanske dužnosti kao što je odlazak na sv. Misu ili sredstva kršćanske formacije. Gledajte da to izvedete na najbolji način, u znanju da taj trud i žrtva doprinose dobru čitave obitelji.

U prethodnim paragrafima specifičnije sam oslovljavao one koji su u braku, no htio bih naglasiti da se te dužnosti i sadržaji tog savjeta odnose na svakoga, jer smo svi odgovorni, svatko unutar svojih specifičnih dužnosti, za stvaranje i održavanje stvarne obiteljske atmosfere oko nas. Na koji način izlaziš iz sebe kako bi činio za druge? Koliko se snažno trudiš donijeti mir i radost drugim ljudima? Koliko

pokazuješ svoju dostupnost za sve što je potrebno? U uredu, na radionici, tijekom učenja, tijekom vremena odmora kako njeguješ bratstvo i obiteljsku atmosferu?

S drugog aspekta, dok pišem ove retke izrazito posebno mislim na rad mojih kćeri Numerarija i Numerarija Pomoćnica, koje se brinu za Administraciju naših centara.

Pogotovo zato što radite isti posao, na vrlo sličan način našoj Gospi u domu u Nazaretu, koliko možete imati utjecaja, moje kćeri, na zadovoljavajući napredak svake osobe, svakog Centra, svakog apostolata, čitavog Djela, društva, preko tog skrivenog i tihog služenja koje širi okus Kršćanske obitelji!

Od ove krasne obitelji koja je Djelo iskusio sam sve trenutke na kojima zahvaljujem Bogu. Jedan je bio prošlu noć u Milanu; i drugi u Berlinu, iz kojeg sam se vratio

prekjučer. Oba boravka su uključivala mnoga sjećanja na život našega Oca, koji «želi» da svi mi «činimo obitelj» svo vrijeme.

Neprestano se utječimo Majci Crkve i Djela, moleći je da nas nauči svugdje širiti ideale kršćanske obitelji, sa svojim raznim praktičnim i nužnim posljedicama. Ako u bilo koje vrijeme uključuju žrtvu, ne smijemo zaboraviti da su u isto vrijeme neprekidan izvor radosti: radosti koja dolazi od nerazmišljanja o samome sebi, već trošenja sebe u darežljivom samo-darivanju drugima, za Boga, kao što je činio Isus Krist.

Nastavite se intenzivno moliti za moje nakane. Bog je htio da budem Otac ove nadnaravne obitelji, Djela. Ne mogu ništa učiniti; oslanjajući se na moje kćeri i sinove, s Božjom milošću, mogu sve: *omnia possum in eo qui me confortat*, Sve mogu u

Onome koji me jača![12] Posebno se sjetite moliti za Numerarije koji će se zaređiti 26. svibnja. Zamolite našega Gospodina da ih učini vrlo svetima za nas, potpuno predanim službi svojim sestrama i braći, svim dušama.

I još više se molite, puno više, za Benedikta XVI, zajedničkog Oca svih Kršćana, Kristova Vikara u ovoj velikoj Božjoj obitelji na zemlji koja je sveta Crkva.

Vrlo srdačan blagoslov od

vašeg Oca

+ Javier

[1] Dj 2, 42 Otac

[2] Dj 4, 32

[3] Dj 4, 31; 33

[4] Mt 12, 49-50

[5] *Marijin život*, pripisan sv. Maximu Ispovjedniku, 95 (*Testi Mariani del primo millenio*, vol. II str. 259)

[6] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 139

[7] *Ibid.* [8] Benedikt XVI., pozdrav tijekom Svjetskog susreta Obitelji, 8. srpnja 2006. (IKA)

[9] *Ibid.* [10] *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, 350,

[11] Sv. Josemaría, bilješke s druženja, 4. lipnja 1974. (*Hogares luminosos y alegres*, p.26)

[12] Fil 4,13